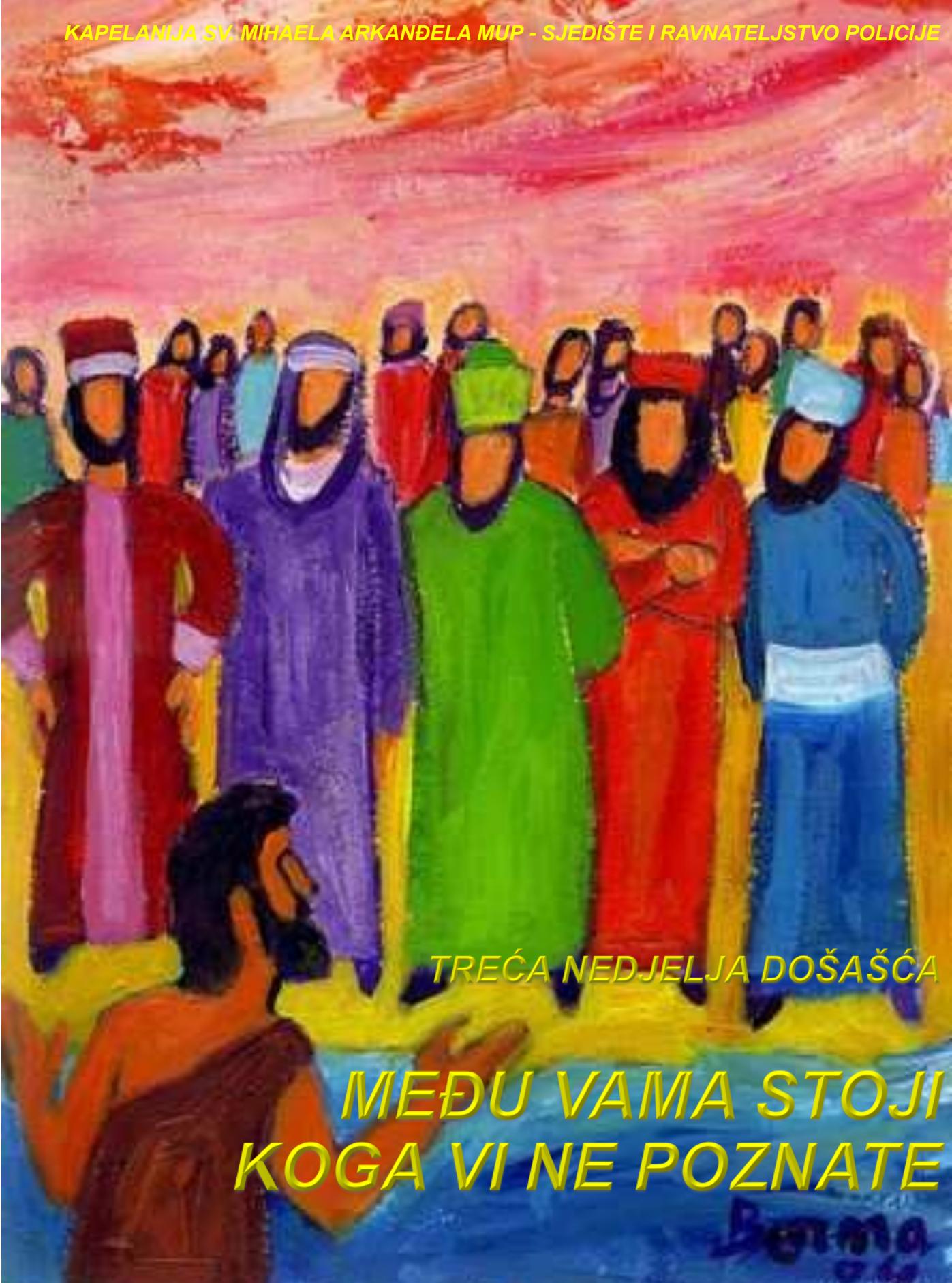

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANĐELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

TREĆA NEDJELJA DOŠAŠĆA

**MEĐU VAMA STOJI
KOGA VI NE POZNATE**

mihael

35 / 2020.

**LISTIĆ POLICIJSKE KAPELANIJE
SV. MIHAELA ARKANĐELA
MUP - SJEDIŠTE I
RAVNATELJSTVO POLICIJE
Godište XV. (2020.), Broj 35 (465),
TREĆA NEDJELJA DOŠAŠĆA
13. PROSINCA 2020.**

Kontakt:
vlč. Željko Rakošec,
policajski kapelan
tel.: 22 712, 85 682;
e-mail: zrakosec@mup.hr

Vinko Bakula,
pomoćnik policijskoga kapelana
tel.: 88 853, 22 715, 82 805;
e-mail: vbakula@mup.hr

Slika na naslovnicu: Bernadette Lopez, *Ivan Krstitelj*,
<https://paroisseoullins.net/>

PROSINAC

Ned 13. **TREĆA NEDJELJA
DOŠAŠĆA**
 Jasna; Svjetlana; kv.

- Pon. 14. Ivan od Križa; Špiro
- Uto. 15. Irenej, Kristina; Darija
- Sri. 16. Adela; Albina; Zorka
- Čet. 17. Lazar; Izak; Jolanda
- Pet. 18. Rufo; Gracijan; Bosiljko
- Sub. 19. Urban; Tea, Vladimir

MEDITACIJA

Radujte se!

3

SLUŽBA RIJEČI TREĆA NEDJELJA DOŠAŠĆA

UVOD U ČITANJA

Nije vrijeme za mrgođenje

4

ČITANJA

Među vama stoji koga vi ne poznate. 6

HOMILIJA

Sveti Ivan Krstitelj i danas govori

8

KATEHEZA

Sakrament ženidbe

Brak i obitelj

10

Mali vjeronaučni leksikon

13

UZ SPOMENDAN

Sveta Lucija

14

PRIČA

Betlehemski vuk

15

NAŠI POKOJNI

16

Radujte se!

Treća nedjelja Došašća u latinskoj liturgiji zove se „nedjelja gaudete“, prema ulaznoj pjesmi „*Radujte se (latinski gaudete!) u Gospodinu! Ponavljam: Radujte se! Gospodin je blizu!*“ (Fil 4, 4.5).

Adventska radost izražena je i u ružičastoj boji misnog ruha koje na tu nedjelju oblači predvoditelj euharistijskog slavlja.

Razlog kršćanske radosti leži u Božjoj blizini, u blizini njegova kraljevstva i ljubavi kojom ljubi sve ljude darujući im spasenje objavljeno po Radosnoj vijesti Kristovoj. Ova nedjelja je, dakle, radosni predah u pokorničkom razdoblju došašća jer je naša misao snažnije usredotočena na Kristovo rođenje u Betlehemu, koje je velika radost za sve nas (usp. Lk 2, 11).

Radost nije u čekanju dara, niti u kićenju borova i pripremanju jela. Da bismo doživjeli istinsku i duboku radost koju jedino Bog može dati potrebno je vjerovati da je možemo prepoznati.

Prepoznajmo istinsku radost, otklonimo pogled sa sebe i usmjerimo ga na onoga koji je već među nama!

Problem naših dana i problem naših života je što Bog nije očit ili ne barem onoliko koliko bismo mi to željeli. On je skriven, diskretan, tajanstven, nevidljiv. A tu je oko nas, svugdje prisutan. Pogled nam treba biti dublji, sluš izoštreniji, osjećaji profinjeniji da bismo ga doživjeli i susreli.

Velika nesreća današnjeg čovjeka jest u tome što ne prepoznae Boga u svojoj sredini.

Što je sa mnom? Hoću li ga prepoznati u betlehemsкоj spilji?

Neka vanjska priprava ne zamagli i ne potisne onu nutarnju u srcu. Tu se događa susret s Bogom.

Nije vrijeme za mrgođenje

Kršćani bez radosti nisu kršćani

U starozavjetnom čitanju prorok, koji djeluje na početku povratka Židova iz babilonskoga progona u Judeju, izričajem „Duh Gospodnji na meni je“ želi istaknuti da se Gospodin za njega zauzima i podupire ga. Time određuje i svoj način djelovanja: on je osposobljen donositi pravo narodima. Ne djeluje u sili, nego u blagosti, i pri tome ne posustaje. Njega je Gospodin „pomazao“.

U Starom zavjetu uljem su pomazivani kraljevi i svećenici prilikom uvođenja u službu, a za prroke nije bio propisan sličan obred (osim u slučaju Elizeja u Prvoj knjizi o Kraljevima). Izraz stoga na tom mjestu označava osposobljenost proroka.

Svrha je pomazanja poslanje da pronosi radosnu vijest siromasima (hebrejski: *anavim*) te da iscijeli srca slomljena (hebrejski tekst zapravo kaže: „*vidam slomljene srcem*“). Usto, poslan je da navijesti slobodu i izbavljenje zarobljenima.

Prorok je, dakle, poslan nemoćima, onima koji si sami ne mogu pomoći. Njegovo poslanje utjeha je za narod koji se nada oslobođenju. On stoga navješće „godinu milosti Gospodnje“.

Izraelcima je bilo zapovjeđeno da svake pedesete godine oslobole svoje robe te da se svatko „vrati k svomu rodu“, kako to bilježi Levitski zakonik.

Opisavši potom izmijenjeno stanje izbavljenoga naroda, što liturgija ove nedjelje ne prenosi, prorok opisuje svoju radost, kojom sudjeluje u radosti naroda, a razlog je radosti i klicanja Gospodin koji ga je „*odjenuo haljinom spasenja*“ (heb. *jaš'a*) i „*zaogrnuo plaštem pravednosti*“ (heb. *cedaka*). Te dvije hebrejske riječi i inače dolaze u paru kod proroka Izajije te se povezuju s novim stvaranjem i s Božjim dolaskom, a u psalmima označuju i Božju dobrotu prema čovjeku. Takav prorokov ures uspoređen je sa svadbenim ruhom jer se prorok odijeva u spasenje i pravednost da bi, poput ženika ili nevjeste, bio spreman za veliko slavlje, jer Bog će, poput klica i sjemenja koje se prostire po svoj zemlji, učiniti da njegova pravda bude prisutna među svim narodima.

Osam imperativa kršćanske zajednice

U odlomku iz Prve poslanice Solunjanima apostol Pavao kroz osam imperativa opisuje koja stajališta kršćanska zajednica treba imati. Poziva ih da se raduju (grčki: *hairete*). To je radost Duha Svetoga, koja obilježava Isusove učenike zbog blizine njegova dolaska. Potom im nalaže: „*Bez prestanka se molite!*“, a upravo će ta ustrajnost i postojanost u molitvi biti oznakom kršćanske zajednice. Sljedeća je uputa ona o zahvaljivanju (grč. *euharisteite*) u

svemu. Vjernici moraju „svagda i za sve“ zahvaljivati Gospodinu, a razlog zahvalnosti leži u spoznaji da ih je Bog „od početka odabrao za spasenje“ i da posjeduju vjeru. Zahvaljivanje je i stajalište otkupljenih u trenutku Gospodinove slavne objave u eshatološkoj borbi. Radost, molitva i zahvaljivanje, sve troje povezano s Božjom blizinom i spasenjem, za njih je „volja Božja u Kristu Isusu“. Solunjani ne smiju trnuti Duha koji je Božji dar eshatološkoj zajednici, a to znači da moraju sveto živjeti. Isto tako, ne smiju prezirati proroštava koja međutim moraju biti u skladu s pologom vjere. Stoga zajednica mora biti na oprezu i sve dobro provjeravati.

Farizeji zapravo nisu vjerovali

Fanđeoski odlomak sadrži dio proslava Ivanova evanđelja kojemu je pridodan tekst sa svjedočanstvom Ivana Krstitelja o njegovoj ulozi i ulozi Isusovoj.

Ponajprije je Ivan opisan kao poslanik Božji, koji ima posvjedočiti za Svjetlo, to jest za Isusa kako bi svi vjerovali. Potom se podvlači da nije Ivan to Svjetlo, nego samo svjedok za svjetlo. Nadalje evanđelist tumači u čemu se sastoji to Ivanovo svjedočenje:

Židovi - često u tom Evanđelju prikazani kao Isusovi neprijatelji - šalju k Ivanu ne bili doznali tko je, a ovaj odgovara: „Ja nisam Krist.“ Evanđelistova je briga očito bila ispravno odrediti ulogu Ivana Krstitelja u vrijeme kad su njegovi sljedbenici počeli biti protivnici prvoj Crkvi. Stoga je on sâm

morao priznati da nije Mesija (grč. *hristos*). On nije ni Ilija, ni prorok poput Mojsija. Obojica su u židovstvu bili iščekivani, prvi kao preteča Boga i Mesije, a drugi kao onaj koji će ponoviti čuda Izlaska. Na kraju Krstitelj opisuje sebe samoga kao „glas koji viče u pustinji: Poravnite put Gospodnjii“, navodeći riječi proroka Izaije prema grčkom prijevodu Staroga zavjeta. Farizeji, među židovskim poslanstvom, pitaju Ivana zašto onda krsti. Tada Ivan tumači značenje svoga krštenja. On, naime, krsti samo vodom, a farizejima poručuje: „Među vama stoji koga vi ne poznate - onaj koji za mnom dolazi.“ Riječima „među vama stoji“ Ivan na svoj način definira Isusa kao Boga s nama. *Ne poznavati nekoga*, u ivanovskom rječniku, znači ne vjerovati u njega. Farizeji nisu spremni vjerovati i to ih sprječava da prepoznaju Krista.

Ivanova je zadaća da, kao svjedok, uputi na Krista, a to je i svrha čitavoga Ivanova evanđelja koje završava riječima: „Taj učenik za ovo svjedoči i ovo napisao. I znamo da je istinito svjedočanstvo njegovo.“

Kršćanin ne može biti kršćanin ako nije radostan. Pritom nije riječ o površnom veselju, nego o radosti koja je duboko ukorijenjena u njegov život po svijesti da je Bog poslao svoga Sina da bude svjetlo svijeta i da kao obećani Mesija ostvari njegova obećanja. Ta radost daje smisao životu.

Prvo čitanje: Iz 61,1-2a.10-11

Radujem se u Gospodinu, radujem.

Čitanje Knjige proroka Izajije

Duh Gospodnji na meni je,
jer me Gospodin pomaza,
posla me blagovjesnikom biti siromasima,
iscijeliti srca slomljena;
zarobljenima proglašiti slobodu,
sužnjima oslobođenje;
proglašiti godinu milosti Gospodnje.

Radujem se u Gospodinu, radujem,
duša moja kliče u Bogu mojemu,
jer me odjenu haljinom spasenja,
zaogrnu me plaštem pravednosti,
kao ženik kad sebi vijenac stavi
i nevjesta kad se uresi nakitom.
Jer kao što zemlja tjera svoje klice,
kao što vrt niknuti daje sjemenju,
tako će Gospodin Bog učiniti
da iznikne pravda
i hvala pred svim narodima.

Riječ Gospodnja

Otpjevni psalam: Lk 1,46-50.53-54

Duša moja kliče u Bogu mojemu.

Veliča duša moja Gospodina,
klikće duh moj u Bogu,
mome Spasitelju,
što pogleda na neznatnost
službenice svoje:
odsad će me, evo,
svi naraštaji zvati blaženom.

Jer velika mi djela učini Svesilni,
sveto je ime njegovo!
Od koljena do koljena dobrota je njegova
nad onima što se njega boje.

Gladne napuni dobrima,
a bogate otpusti prazne.
Prihvati Izraela, slugu svoga,
kako obeća ocima našim.

Drugo čitanje: 1Sol 5,16-24

Duh vaš i duša i tijelo neka se sačuva za dolazak Gospodnji.

Čitanje Prve poslanice sv. Pavla apostola Solunjanima

Braćo:
Uvijek se radujte!
Bez prestanka se molite!
U svemu zahvaljujte!
Jer to je za vas
volja Božja u Kristu Isusu.
Duha ne trnite,
proroštava ne prezirite!
Sve provjeravajte:
dobro zadržite,
svake se sjene zla klonite!
A sam Bog mira
neka vas posvema posveti
i cijelo vaše biće
– duh vaš i duša i tijelo –
neka se besprijekornim, savršenim
sačuva za dolazak
Gospodina našega Isusa Krista.
Vjeran je onaj tko vas poziva:
on će to i učiniti.

Riječ Gospodnja

Evangelje: Iv 1, 6-8.19-28

Među vama stoji koga vi ne poznate.

Čitanje svetog Evangelija po Ivanu

Bi čovjek poslan od Boga,
ime mu Ivan.

On dođe kao svjedok
da posvjedoči za svjetlo
da svi vjeruju po njemu.
Ne bijaše on svjetlo,
nego - da posvjedoči za svjetlo.

A evo svjedočanstva Ivanova. Kad su Židovi iz Jeruzalema poslali k njemu svećenike i levite da ga upitaju: „Tko si ti?“, on prizna; ne zanjeka, nego prizna: „Ja nisam Krist.“ Upitaše ga nato: „Što dakle? -Jesi li Ilija?“ Odgovori: „Nisam.“ „Jesi li prorok?“ Odgovori: „Ne.“ Tada mu rekoše: „Pa tko si da dadnemo odgovor onima koji su nas poslali? Što kažeš sam o sebi?“ On odgovori:

„Ja sam glas koji viče u pustinji:
'Poravnite put Gospodnj!'
– kako reče prorok Izaija.“

A neki izaslanici bijahu farizeji. Oni prihvatiše riječ i upitaše ga: „Zašto onda krstiš kad nisi Krist, ni Ilija, ni prorok?“ Ivan im odgovori: „Ja krstim vodom. Među vama stoji koga vi ne poznate - onaj koji za mnom dolazi, komu ja nisam dostojan odriješiti remenje na obući.“

To se dogodilo u Betaniji, s onu stranu Jordana, gdje je Ivan krstio.

Riječ Gospodnja

Sveti Ivan Krstitelj i danas govori

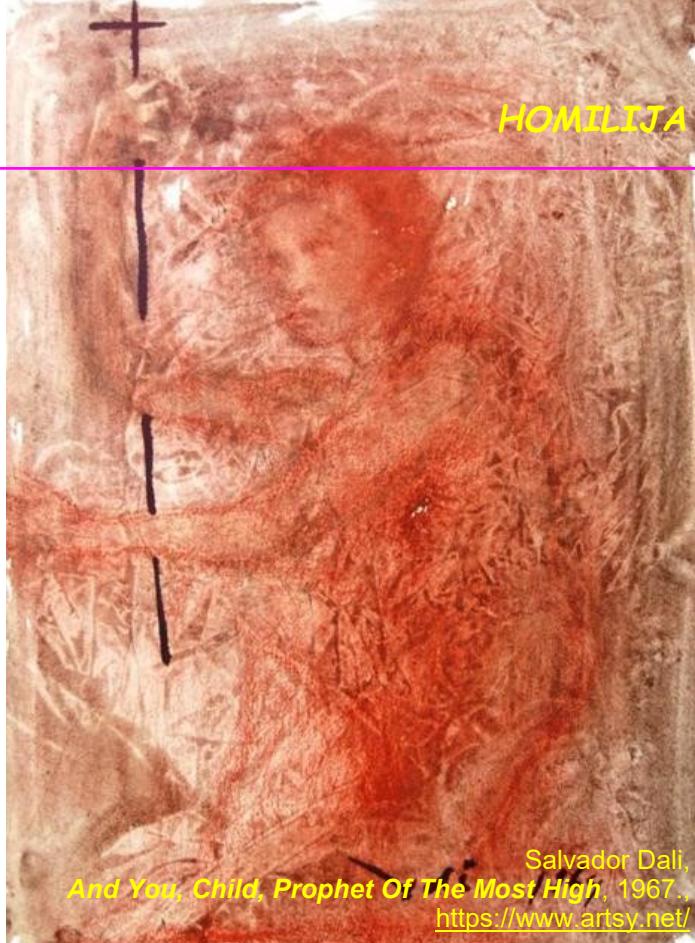
U evanđelju, sveti Ivan evanđelist opisuje kako je sveti Ivan Krstitelj svjedočio o Isusu: „Među vama stoji onaj kojeg ne poznajete.“ To je i danas aktualno upozorenje.

Iako je u svakom evanđeoskom događaju glavni lik Isus, u evanđelju na treću nedjelju Došašća u tolikoj mjeri je prisutan sveti Ivan Krstitelj, da se vrijedi zaustaviti pred njime i promotriti nekoliko karakteristika njegovog života i njegova svjedočenja iz kojih i mi možemo izvući nadahnuće.

Nastup svetog Ivana Krstitelja u vjerskom životu Izraela dogodio se neočekivano. Narod je već jedva vjerovao da im Bog govorи. Tada se pojavio Ivan kao Božji glasniciк. Narod je u njemu prepoznao vjerodostojnog proroka. Naime, svetog Ivana Krstitelja krasile su četiri takve kreposti, iz kojih se moglo znati da je on vjerodostojni prorok.

Najprije, sveti Ivan Krstitelj osudio je zlo, svugdje i u svakome, u običnom puku jednako kao i u Herodu, u farizejima, jednako kao i u vojnicima. On je bio kao svjetiljka koja svakom predmetu pokazuje i njegovu sjenu. Zbog prijekornih riječi svetog Ivana Krstitelja u svakom slušatelju se pojavila sjena njegova života. Zapitajmo se, što u nama stvara sjenu?

Zatim je sveti Ivan Krstitelj poticao svoje slušatelje na pravednost. Njegova poruka bila je pozitivna, poticala je na dobro, svakoga je ohrabrivao na obraćenje. On je bio kao glas, koji zove, potiče i hrabri. I mi

Salvador Dalí,
And You, Child, Prophet Of The Most High, 1967..
<https://www.artsy.net/>

imamo potrebu za takvim glasom u današnjem svijetu, kada se čini da bismo se zbog sve više stvari trebali obeshrabriti, u današnje vrijeme ne samo zbog pandemijske krize i njezinih posljedica, već i zbog gaženja moralnih načela.

Kao treće, sveti Ivan Krstitelj došao je od Boga. Mnogo godina proveo je u samoci pustinje, u Božjem društvu, stoga se potpuno spremamogao pojavit u areni života. Nije došao s teorijom, već je Božju poruku crpio iz svojeg iskustva. Zato je bio u stanju djelotvorno govoriti. Prije nego bi se ljudima obratio, molio je smjernice od Boga. I mi imamo potrebu za pomoć Božje milosti usred zamršenosti svakodnevnog života. Ulogu svetog Ivana Krstitelja danas Crkva nosi dalje: crkvena učiteljska služba i danas nas usmjerava ne samo na područjima vjerskih, već i etičkih i moralnih problema.

I kao četvrti, sveti Ivan Krstitelj put je pokazao prema visinama, prema Božjem Kraljevstvu. On je bio kao putokaz na raskrižju putova koji pokazuje smjer u kojem pravcu trebamo produžiti. On nije navještao sebe već Isusa koji će doći, štoviše koji je već stigao, koji je sam put prema Ocu.

Kad počinje Božić?

I mi imamo potrebu za takvim putokazom jer često je teško naći pravi put u prašumi života, naročito u prašumi propagande.

Naše razmatranje možemo nastaviti i tako da sve to primijenimo na sebe, to jest da promislimo da je svaki vjernik na neki način sveti Ivan Krstitelj u današnjem svijetu.

Kao prvo, i mi se moramo hrabro suočiti sa zlim koji vlada u svijetu. Ne smijemo šutjeti, već trebamo podići svoj glas protiv svake nepravde. Biti krščanin nikada nije samo osobna stvar, već je i odgovorna društvena prisutnost.

Kao drugo, moramo razglašavati dobro, plemenito, lijepo. Nažalost, u svijetu kao da su glupost i zlo glasniji od dobra. Poslanje svakog krščanina je da širi Radosnu vijest.

Kao treće, moramo stalno rasti u Božjoj ljubavi jer samo tako možemo postati pozitivni faktor u današnjem svijetu. Biti krščaninom nije samo dar, već i zadatak. Naš duhovni život nije spontano događanje, već svjesna suradnja s Božjom milošću.

Kao četvrtu, ljudi moramo voditi k Isusu. Kršćanstvo nije samo jedna od humanističkih ideologija, već je to put koji vodi u vječni život, i taj put ima ime: Isus Krist.

Kad slab
jakome slabost oprosti,
kad jaki
zavoli snagu slaboga,
kad bogati
podijeli sa siromašnim,
kad glasni
zastane pokraj nijemoga
i shvati
što mu je nijemi želio reći,
kad tiho
postane glasno
i glasno utihne,
kad značajno
postane beznačajno,
i nevažno
postane važnim i velikim,
kad usred tame
jedno maleno svjetlo
obećava bezbrižnost
i život u svjetlu,
a ti ne odugovlačiš,
nego podeš,
takav kakav jesi,
prema tome svjetlu,
tada,
da, tada
počinje Božić.

Sakrament ženidbe

Brak i obitelj

Kršćanska odgovornost za rastavljene i one koji su sklopili novi brak

Vjernost i nerazrješivost ženidbe

Slijedeći strpljivu Božju pedagogiju Biblija neprestano očituje Božji savez i njegove predodžbe, a savez supružnika jedna je od njih. "Što Bog združi, čovjek neka ne rastavlja!" utvrdit će evanđeoska istina o kršćanskom braku. Kao što je Savez neraskidiva istina hoda Božjeg naroda s Bogom kroz povijest, tako je i braku strana svaka nevjera.

"Zašto kršimo savez naših otaca postajući nevjerni jedni drugima? (...) Gospodin je svjedok između tebe i žene tvoje mladosti: bio si nevjeren - premda je ona tvoja supruga, vezana uza te svečanim savezom..." (Mal 2,10-16).

Razvod je nesreća i neuspjeh ne samo za supružnike nego i za Crkvu koja suosjeća s njihovom nevoljom. Njihov neuspjeh boli i Crkvu i zato ona ne napušta rastavljene. Ona ostaje čvrsto uvjerenja da je razvrgnuće braka zlo, a ponovno vjenčanje u formalnom je proturječju s prvom i uvijek jedinom vezom. Premda sam čin naziva zlim, u prosuđivanju krivnje ostavlja potpuni uvid jedino Bogu koji vidi ljudsku savjest svjetлом prave istine.

Supružnicima, međutim, treba pomoći da na svaki mogući način sačuvaju prvu vjernost, ali ako to nikako nije moguće, da se pronađu druga moguća rješenja.

Razvedeni su briga Crkve

Crkva će i nadalje razvedene i ponovno vjenčane smatrati grešnicima kojima je potrebna pokora i obraćenje, ali se više bavi korijenima njihova neuspjeha nego osudama. Na kraju Crkva mora, po svome poslanju, imati razumijevanja za slabe i grešne; mora, uza svu radikalnost Evangelja, biti solidarna poput Krista koji prihvata Zakeja i Magdalenu. Zajednica vjernika treba takvima pomoći podrškom kako bi uspostavili poljuljanu ravnotežu, zacijelili nastalu pukotinu. Potrebno je, zapravo, poraditi na tome da ih se integrira u zajednicu posredstvom raznih akcija, udruženja i karitativnih djelatnosti. Pastoralna praksa uočava da rastavljeni ne mogu imati vodeće uloge u zajednicama ili službeno predstavljati Crkvu, ali njima se treba baviti, s njima kontaktirati i prigodom krštenja djece, prve pričesti ili krizme. Potrebno je proći s njima proces informiranja i obraćenja, a najbolja je preventiva: ozbiljno i temeljito pripravljati mlade zaručnike te organizirati stručna savjetovališta u čemu bi se posebno aktivirali laici i svećenici.

Zašto razvedeni i civilno vjenčani ne mogu primati sakramente (ispovijed i pričest)?

Euharistija je, primjerice, nespojiva s nevaljanom ženidbenom vezom budući da je ona (euharistija) vrhunac crkvenog jedinstva, a takve osobe nisu jedno s Crkvom u veoma važnoj stvari. Pitanje sakramenata stoga podliježe nekim uvjetima:

- Preispitati mogućnosti da se uspostavi prva ženidbena veza.
- Utvrditi je li moguće prvu ženidbu crkveno sudski proglašiti nevaljanom.

Mješovite ženidbe

Pod pojmom "mješovita" ženidba" podrazumijevamo bračnu zajednicu dviju krštenih osoba od kojih je jedna krštena u Katoličkoj crkvi, a druga pripada Crkvi ili crkvenoj zajednici koja nema potpunog jedinstva s Katoličkom crkvom.

U tom slučaju postoji zabrana ženidbi katolika s drugim kršćanima nekatolicima ali od koje se može dobiti oprost pod sljedećim uvjetima:

- da katolička stranka obeća da neće otpasti od vjere i da će djecu krstiti i odgajati u Katoličkoj crkvi;
- o tome treba obavijestiti i drugu stranku kako bi bila svjesna obećanja bračnog druga;
- obje stranke trebaju biti poučene o svrhama i bitnim svojstvima ženidbe.

(Usp. Zakonik kanonskog prava. Kan. 1124-1125)

Mješovite ženidbe nailaze i na posebne teškoće, pa su to većim predmetom pastoralne brige i katoličkih dušobrižnika.

Što se tiče brige o vjeri, ne treba ići za "obraćenjem" druge stranke nego više za tim da se bračne drugove učini svjesnim i odgovornim u njihovim vjerskim dužnostima kako ne bi upadali u vjersku ravnodušnost ili kompromise suprotne savjesti jednoga ili drugoga bračnoga druga.

Neoženjeni radi Kraljevstva nebeskog

Postoje u Katoličkoj crkvi ljudi koji su odlučili ne ženiti se, ne zato što bi prezirali ženidbu ili zato što bi obezvređivali potrebu ženidbenog druga, nego zato što žele biti što slobodniji za naviještanje i promicanje Kraljevstva Božjeg među ljudima.

Neoženjeni se brine za Gospodnje, kako će ugoditi Gospodinu. A oženjeni se brine za svjetsko, kako će ugoditi ženi, te postaje razdijeljen. I neudata žena i djevica brine se za Gospodnje, da bude sveta tijelom i dušom. A udata brine se za svjetsko, kako će ugoditi mužu. (1 Kor 7,32-34)

Neki kršćani se zavjetuju da će živjeti takvim životom pa se taj zavjet onda zove zavjet čistoće.

Crkva drži da zavjet čistoće nije prvenstveno ljudski izbor, nego izvanredni dar kojega neki, izabrani, primaju od Boga "radi Kraljevstva nebeskog". Ovaj milosni dar oslobađa, osposobljuje i rasplamsava srce djevičanskih ljudi da većom i nepodijeljenom ljubavlju vole Boga i braću ljudi. Oni naime ne dijele svoje srce s jednom osobom za koju bi se vezali, kao što to čine oženjeni i udati u braku, nego svim srcem i bez zadrške stavljaju na raspolaganje svoje snage Božjoj namisli, a

prema ljudima su otvoreni bez svojatanja - istinski brat i sestra svima i svakom pojedinom bez svojatanja bilo koga isključivo za sebe.

Čistoća na poseban način oslobađa čovjekovo srce da se rasplamsa većom ljubavlju prema Bogu i svim ljudima. Zato je ona osobiti znak nebeskih dobara i najprikladnije sredstvo po kojem se redovnici nesebično posvećuju božanskoj službi i djelima apostolata.

(Dekret o prilagođenoj obnovi redovničkog života)

Važna je ovdje motivacija "radi kraljevstva nebeskog" jer označava vrhunaravni razlog čistoće koja nije puko ljudsko opredjeljenje, nego vjerom prihvaćeni dar milosti.

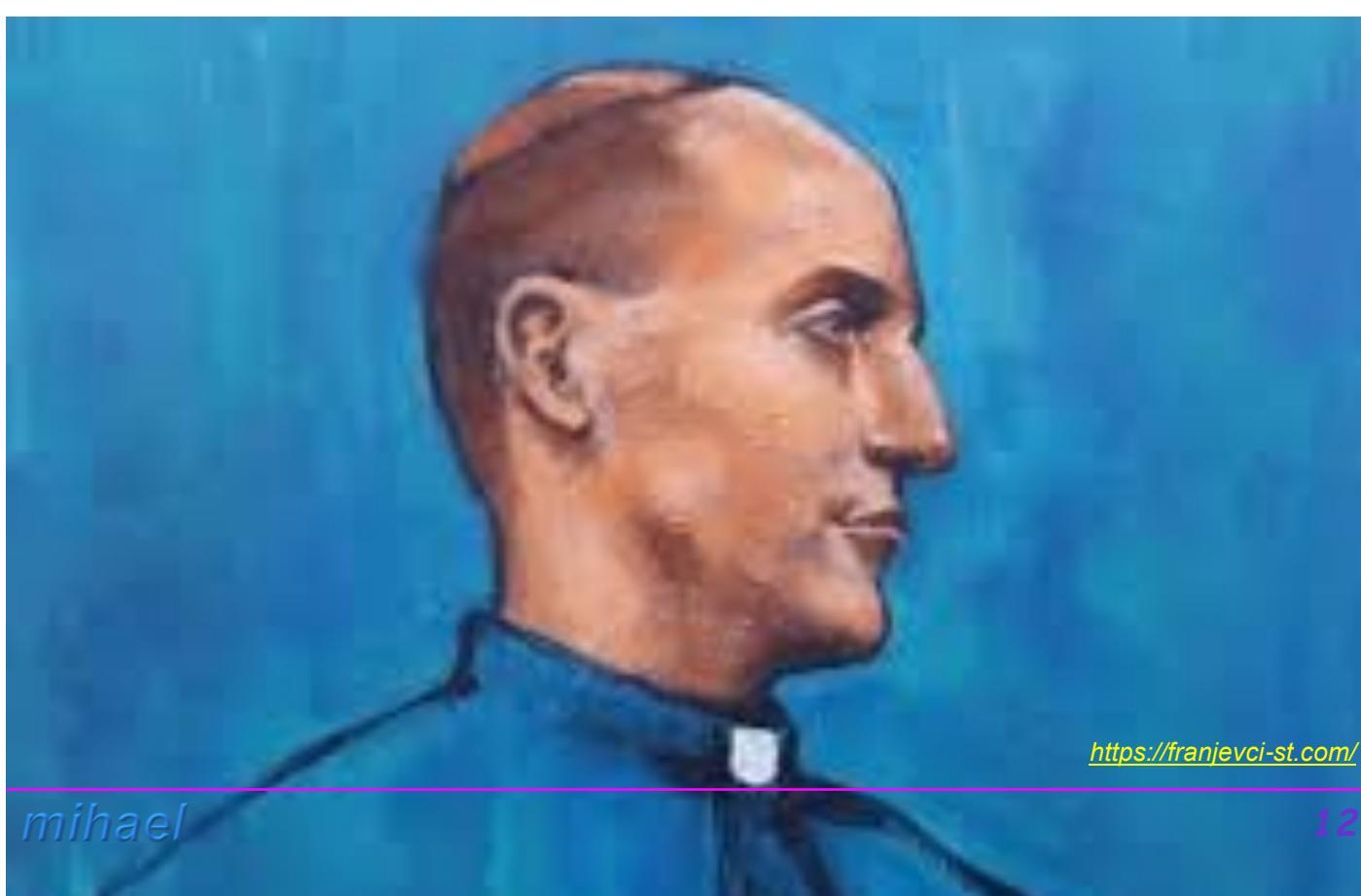
U djevičanstvu se osoba nerazdijeljenim srcem posvećuje Bogu. Tu savršenu suzdržljivost radi nebeskog Kraljevstva, Crkva je uvijek držala u osobitoj časti kao

znak i poticaj ljubavi i posebno vrelo duhovne plodnosti u svijetu.

(Konstitucija o Crkvi. br. 42)

Čistoća Bogu posvećenih osoba nije stvar samo njihovog osobnog posvećenja, nego ima i svoje društveno značenje. Prije svega čistoća omogućuje posvemašnje predanje apostolatu kojega posvećene osobe vrše u narodu; one slobodno i cjelovito daruju svoje snage za dobro bližnjega i za spas svijeta. Takve su se osobe odrekle obiteljskog života i svoju ljubav uskratili jednom čovjeku supružniku, ali zato ne gube radost očinstva i materinstva. Kod njih ono nije tjelesno, već je obilatije nadomješteno duhovnom plodnošću. Žrtvama, molitvama i predanim radom stječu duhovno potomstvo.

Marko Pranjić, Anto Stojić, *Životu ususret*,
KSC, Zagreb, 1995.

Mali vjeronaučni leksikon

Klerički redovi

Klerički redovi, u katoličanstvu, muški redovi ili kongregacije nastale u doba katoličke obnove (XVI. -XVII. st.) i nakon nje, primjerice isusovci, oratorijanci, lazaristi, salezijanci i drugi.

Dok monaški i pustinjački redovi njeguju kontemplativni život povučeno od svijeta, a prosjački redovi kontemplativno-aktivni život, klerički redovi su naglašeno aktivni u misijama, dušobrižništvu, školstvu, bolničkoj i karitativnoj djelatnosti.

Premda žive u zajedničkim kućama, nemaju zajedničke molitve, polažu samo jednostavne zavjete, a odjeća im je jednakodjelna odjeću svjetovnog klera (talar).

Duhovni su izraz renesansnog individualizma i aktivizma.

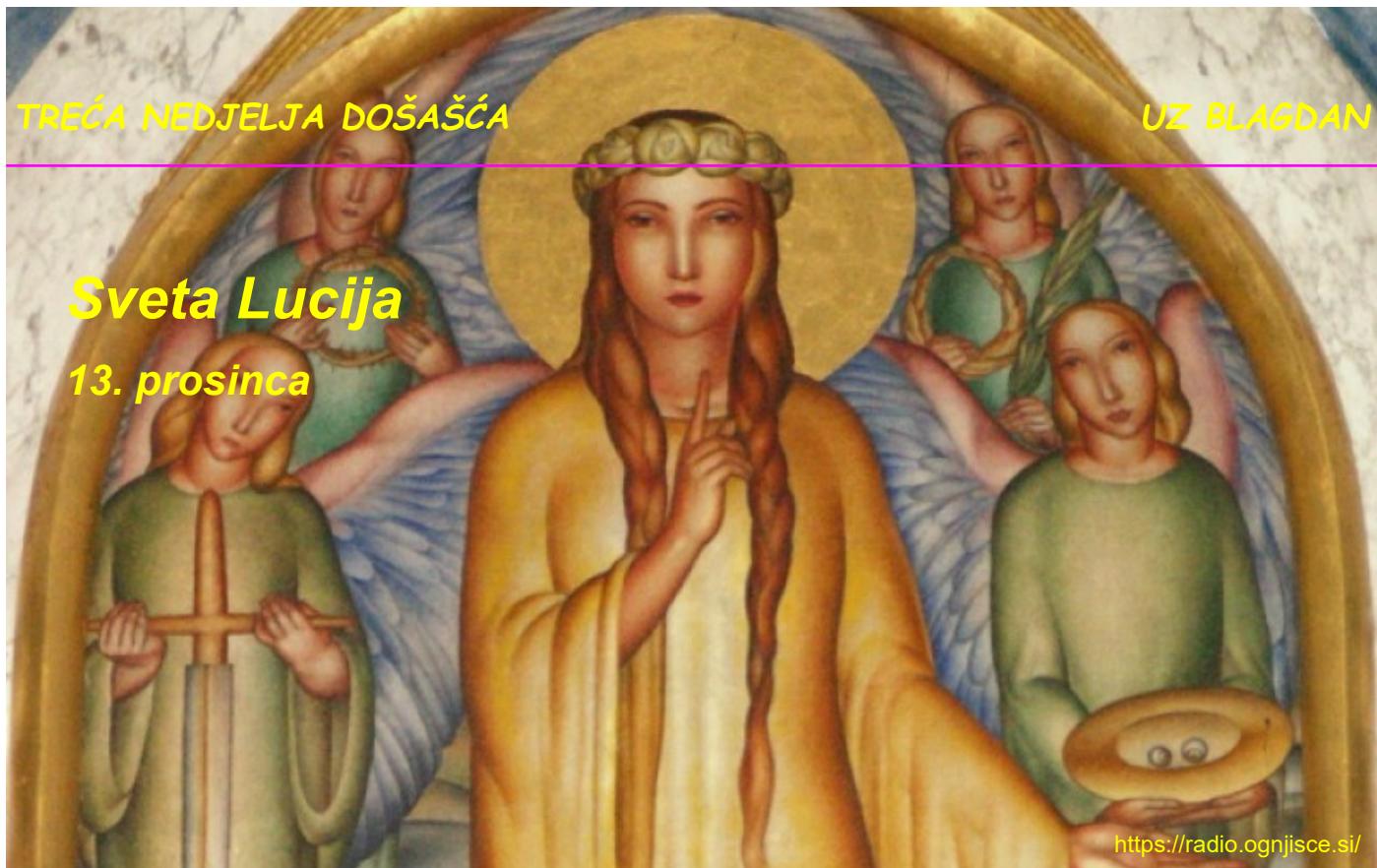
Klerikalizam

Klerikalizam, francuski *cléricalisme*, od *clérical*: koji se tiče svećenstva, klera, stajalište ili nastojanje da kler ili Crkva ima istaknut položaj i ulogu u javnom životu, kulturi i politici neke zemlje. Naziv je nastao u drugoj polovici XIX. st. uglavnom u nekadašnjim katoličkim zemljama (u Francuskoj 1863.), u razdoblju nastajanja i razvoja laičkog i liberalnoga društva, odnosno nestajanja sustava u kojima je Crkva imala vodeću ulogu. Problem ima dublje povijesne korijene, u odnosu između religije i društva, Crkve i države. Klerikalizam osobito dolazi do izražaja kada se miješaju dva autonomna područja, duhovno i svjetovno. S laičkoga, liberalnoga i potom komunističkoga gledišta (antiklerikalizam) klerikalizam je najčešće označavao svako nastojanje Crkve ili katolika da imaju određeno mjesto i slobodu djelovanja u državi i društvu; istodobno, on je nerijetko bio izlika za progone i potiskivanje vjere. Crkva je, s druge strane, u snalaženju i prilagodbi laičkomu društvu često pokušavala vratiti nekadašnje povlastice i povlašteni položaj u državi. Najizrazitiji primjeri sukoba oko klerikalizma bili su „Kulturkampf“ (1871.-1880.) u Njemačkoj, nasilno odvajanje Crkve i države u nekim zemljama Zapadne Europe (Francuska, Španjolska, Italija i dr.) i zemljama Latinske Amerike u XIX. i XX. st., te u početcima komunističkih država u Istočnoj Europi i drugdje.

U Hrvatskoj je klerikalizam osobito došao do izražaja u prvoj polovici XX. st., za djelovanja Katoličkoga pokreta i Katoličke akcije; obično se njime označavala sva djelatnost tih pokreta, premda su objektivno primjese klerikalizma imali samo određeni politički postupci Seniora, Domagoja i Hrvatske pučke stranke.

Sveta Lucija

13. prosinca

<https://radio.ognjisce.si/>

Sveta Lucija, djevica i mučenica iz Sirakuze na Siciliji, prema predaji rodila se oko 283. u Sirakuzi. Najstarije legende o njoj potječu iz V. i VI. stoljeća. Zbog ozdravljenja majke zavjetovala se na djevičanstvo, a svoj miraz razdijelila je siromasima. Poganskim vlastima prijavio ju je kao kršćanku njezin nesuđeni muž. Za cara Dioklecijana mučena je kao kršćanka i prema predaji pogubljena 304. u Sirakuzi.

Po kasnijim legendama, prije smaknuća su je oslijepili, a po nekima si je sama iskopala oči kako bi od sebe odvratila poganskog zaručnika. Neke pak legende tvrde da joj se vid vratio prije smrti. Zbog toga se najčešće prikazuje u likovnoj umjetnosti s očima na tanjuru ili pladnju.

U srednjem vijeku njezin je današnji blagdan bio dan primirja i sklapanja ugovora. Legenda joj stavlja u usta i ove riječi: „*Kad čisto živim, tijelo je moje stan Duha Svetoga*“. Poganskom mučitelju kazala je također: „*Ako mi na silu oduzmeš čistoću, moja duša neće biti oskvrnjena, nego će na nebu imati dvostruku krunu. Grijeh je samo ono što čovjek učini slobodnom voljom*“. Krvnik ju je proba mačem.

Njezino ime znači „svijetla“ i na neki način naviješta veliko svjetlo božićne noći. Uz njezin lik vezane su razne legende i običaji u sjevernoj i istočnoj Europi. U narodu vlada uvjerjenje da će naredne godine u pojedinim mjesecima biti onakvo vrijeme kakvo je kroz 12 dana od svete Lucije do Božića.

Na današnji dan u nekim se hrvatskim krajevima sadi pšenica da bi prokljala i zazelenila se o Božiću.

U Sirakuzi se nalazi glasovita bazilika svete Lucije, odredište mnogih pobožnih hodočasnika.

Rimski kanon ili prva euharistijska molitva spominje Luciju poslije pretvorbe, a ušla je i u Litanije svih svetih. Kod nas se osobito štuje u Dubrovniku, gdje ima oltar u crkvi svetoga Vlaha.

Zazivaju je kod sljepoće, očnih bolesti, epidemija, grlobolje i krvarenja, a zaštitnica je mučenika, slabovidnih osoba, slijepaca, pisaca, nožara, staklara, seljaka, težaka, sedlara, trgovaca, vitražista, te mnogih naselja, župa, crkava i kapela diljem svijeta i hrvatskih krajeva.

<https://www.velecasnisudac.com/>

Betlehemski vuk

U betlehemskoj okolini živio je opasan vuk. Pastiri su ga se jako bojali, pa su po cijele noći bdjeli nad svojim stadima ne bi li ih zaštitili. Čak su i straže postavljali. Vuk je bio sve gladniji, lukaviji i srditiji.

Jedne je noći odjednom zasjalo nebo i začula se divna pjesma. U pastirskim poljima nastao je metež pomiješan s anđeoskom pjesmom koja je posvuda odjekivala. Rodilo se dijete, mališan, dojenče, mrvica.

Vuku bijaše čudno zašto su oni prosti pastiri požurili da vide to dijete.

- *Koliko strke oko jednoga maloga ljudskog stvorenja*, pomisli vuk, ali je radoznao, a k tomu i jako gladan, slijedio mnoštvo šuljajući se pod sjenkama okolnih grmova. Kad je video da ulaze u zapuštenu štalu, zaustavio se podalje i na sigurnome. Pastiri su donosili darove, pozdravlјali muškarca i ženu, a pred djetetom se duboko poklanjali. Iz polutame su sjale vučje oči i zubi, čekao je on svoju zgodu. Muškarac i žena bili su umorni, jer su bili iznenadjeni tolikim posjetima, pa su ubrzo zadrijemali i zaspali.

- *Baš dobro*, pomisli vuk. - *Počet ču od djeteta*.

Prišuljao se štali, a onda potiho kliznuo unutra. Nitko ga nije opazio, osjetilo ga je jedino dijete. Širom je otvorilo svoje velike oči i promatralo mršavu njušku kako se korak po korak oprezno ali nemilosrdno približava. Vuk je iskesio zube iza kojih se nazirao crveni jezik. Oči su mu bile dvije zastrašujuće rupe. No, začudo, dijete se uopće nije uplašilo.

- *Uskoro ču imati dobar zalogaj*, pomisli vuk i dijete je već osjećalo njegov topni dah. Vuk se pripremao za odlučujući napad na laki plijen i čeljusti su mu se postavile za prvi ugriz.

Toga je časa slabašna djetetova ručica poput nježna cvijeta pomilovala vučju njušku s puno ljubavi. Vuk je prvi put u životu doživio da netko pomiluje njegovu kuštravu i raščupanu dlaku. Nakon toga je čuo riječi koje također nikad prije nije čuo. Dijete je reklo:

- *Volim te, vuče*.

Istoga časa usred mračne betlehemske štalice dogodilo se nešto nevjerojatno. Vučja koža se raspukla po sredini i spala s njega kao staro odijelo. Umjesto vuka pojavio se pravi čovjek od krvi i mesa. Čovjek je pao na koljena i poljubio djetetovu ruku, zatim je tihomolio.

Nakon toga je iz vuka nastali čovjekizašao iz štale ponosno uzdignute glave. Pošao je u svijet da svima navijesti:

- *Rođeno je božansko dijete koje vam može podariti istinsku slobodu! Došao je Mesija! On će vas preobraziti!*

NAŠI POKOJNI

JUSUF ZULIĆ,

PU istarska, Moščenica, 14. 12. 1991.

STJEPAN OREČIĆ,

PU zagrebačka, Donja Kupčina, 15.12.1991.

ALEN BRUKETA,

PU zadarska, Zemunik, 16.prosinca 1992.

DRAGAN ŽUNIĆ,

PU zadarska, Velebit, 16.prosinca 1992.

IVICA LESAR,

PU karlovačka, Cetingrad, 18. prosinca 1991.

POČIVALI U MIRU!
